

[Oluf Pedersen.]

hedskæmperne, og naar man nu, fordi jeg siger noget om det, kan se Landets Blade fortælle, at jeg angriber Frihedskæmperne, saa er det helt forkert. Tværtimod, det, jeg angriber, er det grove Misbrug, der finder Sted af Frihedskæmperne; det er noget helt andet.

Man skal for øvrigt ikke tage Udtalelser alt for bogstaveligt. Jeg saa en Plakat paa Gaden — den var vist ogsaa aftrykt i Bladene — med en Udtalelse fra K. U., ifølge hvilken der var vedtaget en Udtalelse, som slutter saaledes:

„Vi har lovet at støtte den nydannede danske Regering af al vor Evne. Dette Løfte staar vi ved, men vi forventer til Gengæld, at Regeringen hurtigst muligt drager Omsorg for, at der gennemføres en ny, streng Straffelov, der i Overensstemmelse med danske Retsprincipper rammer alle lige haardt.“

Jeg maa nok spørge: Skal vi nu ved Straf alle rammes lige haardt, uden Hensyn til, om vi har begaaet noget eller ikke? Det svarer jo til Udenrigsministerens Udtalelse, at vi alle er under Anklage. Er vi alle under Anklage og alle skal rammes lige haardt, og man saa indfører Dødsstraf, ja, saa ser det galt ud. Jeg tror nok, at man i hele denne Sag kommer til at holde sig for Øje det, der blev sagt af det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard, at der maa ses paa Sindelaget; hvis ikke man gør det, bliver det helt umuligt.

Jeg vil sige over for disse mange Krav fra saakaldte Frihedskæmpere eller Repræsentanter for Frihedskæmperne, at for mig staar det i allerhøjeste Grad som en Generalernes Parade. Naar man ser disse Krav, ser, hvad der foranstaltes, ogsaa det, der er sket i Aalborg, saa finder jeg Anledning til at spørge, om det ikke er rigtigt, at Frihedskæmperne er gaaet ind under General Gørtz. Det kan dog ikke være Meningen, at de Vaaben, hvis Anskaffelse jeg ikke tør sige mig fri for at have Ansvaret for, skal bruges mod Regering og Rigsdag. Jeg synes, at alle de Trusler, der her fremsættes, er uanstændige og ikke danske Mænd værdige. I Danmark skal der styres med Stemmeseden og ikke med Maskingeværet, og vi plejer da ogsaa altid at have en Regering, der kan opretholde Ro og Orden. Der er sket Ting i Danmark efter Besættelsens Ophør, som ikke bør tolereres, nu gælder gammel dansk Lov og Ret. Jeg forstaaer ikke, at Forsvarsministeren og Justitsministeren over for det, der er sket, ikke straks træder i Funktion og sørger for, at Ro og Orden

opretholdes. Det kan være meget godt med Frihed, men for at Friheden skal have nogen Værdi i Praksis, saa skal den være retsafgrænset, ellers bliver Friheden kun til Anarki.

Men det er for saa vidt endnu mere overraskende, hvad man kan blive præsenteret for, navnlig naar man læser de Udtalelser, der fremsættes af Medlemmer af selve det høje Ministerium. Ifølge „Randers Dagblad“ for Onsdag den 23. Maj 1945 har Minister uden Portefeuille Kristen Juul Christensen udtalt:

„De gamle har lært for lidt af Tiden, der gik. Det vil højst sandsynligt blive vanskeligt at faa vore Krav til den nye Tid sat igennem, men man gør klogt i at huske paa, at det er Modstandsbevægelsens Folk, der har Vaabnene.“

Denne Udtalelse er fremsat af et Medlem af selve den høje Regering. Ministeren fremsætter denne Udtalelse efter at have sagt, at han synes, man fra politisk Side beskytter Værnemagerne lidt rigeligt. Jeg vil antage, at Ministeren her sigter til de Udtalelser, der er blevet fremsat af den højtærede Statsminister — ellers ved jeg ikke, hvem han tænker paa.

Det er jo en Trusel, der her er fremsat af den ærede Minister, og saaledes som den refereres — og den refereres tilsvarende i de øvrige Blade i Randers —, maa den falde ind under Grundlovens § 42, der taler om Højforræderi. Nu ønsker jeg ikke gerne her at tale om Straffelov og Retsplejelov, naar vi har en Regering, hvori der sidder Medlemmer, som kan tænke sig at sætte sig ud over disse Love. Ministeriet er jo parlamentarisk, og det vil sige, at Rigsdagens Mistillid vil fælde en hvilken som helst Minister; det har jo hele Ministeriets Medlemmer ved Trontalens Ord erklæret sig indforstaaet med. Men man skal naturligvis ikke dømme en Mand uhørt. Ministeren har jo Adgang til Tingets Talerstol, og jeg har forud meddelt ham, at jeg ønskede at spørge ham, om dette Referat i „Randers Dagblad“ er rigtigt. Vi maa have forklaret, hvad Meningen er, og om Ministeren er indforstaaet med, at det er Regering og Rigsdag, der alene afgør, hvad der skal være Lov i Landet, og at al anden Tale er forbryderisk.

Jeg skal derefter vende mig til Lovforslaget. Med Hensyn til Spørgsmaalet om at give Loven tilbagevirkende Kraft har jeg ingen Indvendinger at gøre, bortset fra Dødsstraffen, da jeg i Hovedsagen er enig med den højtærede Justitsminister, som erklærer, at de øvrige Straffebestem-